

Малката Славка не рече нищо, а погледнѣ зачудено на непознатата госпожа.

Добъръ примѣръ.

Едно врѣме двама царѣ бой се били. Войскитѣ на единия надвили войскитѣ на другия, че дори царя имъ убили и царството имъ прѣвзели. Побѣденитѣ хора нѣмало що да сторѣжтѣ — станѣли робе на побѣдителитѣ си. Само синѣтъ на убития царъ не искалъ робъ да стане и избѣгалъ въ планинитѣ. Искалъ той изново да събере бащинитѣ си войски и да освободи цѣлия си народъ. Ала не могълъ да успѣе; защото неприятелскитѣ войски се распрѣженѣли по цѣло царство и не давали никому да шукне. Отдѣлна войска денѣ-нощѣ търсила по планинитѣ избѣгалия царски синѣ, за да го убие. Царѣтъ пѣкъ обѣщалъ да даде четире хиляди жѣлтици на тогози, който убие избѣгалия царски синѣ. Царския синѣ, като видѣлъ, че не може да се крие вече, ще го убиѣжтѣ, отишѣлъ при единѣ бѣденѣ селенинѣ и му се помолилъ така: „Добрий човѣче, азъ съмъ синѣ на убития твой царъ; моля ти се да ми дадешъ кора хлѣбъ и да ме приберешъ въ своята кѣща!“

Селенинѣтъ билъ много бѣденѣ. Той могълъ да убие или да прѣдаде царския синѣ, та да получи обѣщанитѣ четире хиляди жѣлтици отъ царя и да стане богатъ. Но той не направилъ ни едното, ни другото — нито убилъ, нито прѣдалъ царския синѣ, а го скрилъ въ бѣдната си кѣщница.

Бѣдниия селянинѣ, за да прѣхрани и дѣцата си и царския синѣ, взималъ отъ едного богаташа